

John Saunders

Elhangzott: Nagyvárad, 2005.

Imádkozzunk!

Urunk, szabadíts meg bennünket a pusztá szavaktól, mindattól, ami pusztán emberi. Urunk, éhezünk és szomjazzuk a Te Igédet, és úgy gyűltünk itt össze ma a Te nevedben, hogy tudjuk, közöttünk vagy. Szólj hozzánk, Urunk, hallani akarjuk a hangodat! Uram, ha én csak szép szavakat mondok, és rávilágítok néhány fontos igazságra, semmi sem lesz elvégezve. De ha Te szólsz hozzánk, Urunk, akkor a Királyság munkája lesz elvégezve! Úgy állunk hát most itt, hogy hittel fogadjuk azt a kenetet, amelyet nekünk, mint Krisztus Testének adsz, hogy szóljunk és meghalljuk a Te hangodat. Hitből kérjük ezeket, mint akik tudják, hogy jó ajándékokat szeretsz adni gyermekeidnek. Add nekünk, amit kérünk, Urunk! Szólj hozzánk, szolgálid hallják a hangodat. Köszönjük Neked, Jézus nevében. Ámen.

Amikor körülbelül öt hónappal ezelőtt itt jártam, akkor sok mindenről beszéltem, amit most nehéz lenne összefoglalni, hiszen túl sok mindent kellene megemlítenem. Azt azonban bizonyosan tudjuk, hogy az utolsó időkben élünk; az Úr eljövétele közel. Nagy küzdelemnek vagyunk részesei; van egy ellenségünk, aki késleltetni akarja az Úr eljövételét, és aki meg akarja akadályozni, hogy felnövekedjünk. Van viszont egy nagy Pártfogónk, az igazságos Jézus Krisztus, aki örökké él, hogy közbenjárjon értünk, aki eljött, hogy bennünk lakozzon, és Ő a mi életünk legyen, hogy megerősítse a belső emberünket minden jócselekedetre, hogy Jézussal együtt mi is megdicsőülhessünk.

Ezeknek a csodálatos napoknak a fényében, amelyekben most élünk, az Úr szólt hozzám a 2Péterben található egyik Igével: **„Mivel pedig mindezek így felbomlanak, milyen szentül és kegyesen kell nektek élnetek, akik várjátok és siettetitek az Isten napjának eljövételét”** (2Pt 3,11-12a, ÚF). Péter azt mondja, hogy mivel minden el lesz így pusztítva, és ezzel egy mondatba sűríti, hogy mi fog történni ezer év alatt a jövőben. Tudjuk, hogy nagy nyomorúság lesz, tudjuk, hogy az Úr vissza fog jönni, lesújt ellenségeire a szájából kijövő karddal, megalapítja ezer évig tartó Királyságát a földön. Tudjuk, hogy ennek az ezer évnek a végén a sátánt rövid időre szabadon engedik, de az Úr végül le fogja győzni, és a tűz tavába veti. A jelenlegi Földet pedig tűz emészti meg, és utána új eget és új Földet várunk. Péter azt mondja, hogy mivel mindez így el lesz pusztítva, akkor ezeknek a napoknak a fényében, amelyekben élünk, milyen szentül és istenfélő módon kell viselkednünk!

Elgondolkoztam a helyzetünkön. Nagyon a szívemen van, hogy én magam úgy menjek keresztül ezeken az időkön, hogy ne kelljen majd megszegyenülnöm – és ugyanezt akarom nektek is, hogy úgy menjünk keresztül ezeken a napokon, hogy amikor az Úr Jézus előtt megállunk, azt halljuk majd Tőle: „Jól van, jó és hű szolgám”.

2Péter 3,14: **„Ezért tehát, szeretteim, minthogy ezeket várjátok, igyekezzetek, hogy ő tisztának és feddhetetlennek találjon benneteket békességben.”** Amikor az Úr visszajön, azt akarom, hogy tisztának és feddhetetlennek találjon engem békességben. Olyan is előfordulhat azonban, hogy megszegyenülünk a visszajövelekor. Vannak olyan újonnan született gyermekei az Úrnak, akik megmosattak az Ő vérében és megkapták a Szent Szellemet, ám tele van a kezük sok-sok haszontalansággal, és győzelmes élet helyett legyőzött életet élnek. Az Úr napja pedig egyszer csak eljön, mint egy csapda – lehet, hogy

hallok egy nagy harsonaszót, itt a szellememben, és rájövök, hogy ez a jeladás az Úr győzteseinek, hogy felemelkedjünk a levegőégbe, és hirtelen rájövök, hogy nem vagyok győztes, hanem legyőzött vagyok. És ahelyett, hogy örvendezhetnék annak, hogy az Úrral vagyok, megszégyenülök.

Milyennek kell lennem tehát, hogy ez ne így történjen? Hogyan kell élnünk, hogy ez ne így legyen?

Úgy gondolom, hogy három dolgot kell tisztán látnunk ahhoz, hogy megállhassunk az Úr előtt. Ezek pedig: a világ, a vallásos rendszer (ami más néven a kereszténység), és az Úr maradék gyülekezete. Most először a világról fogunk beszélni.

Pál írja Timóteusnak a 2Tim 3,1-ben: **„Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők jönnek. Az emberek ugyanis önzők” lesznek**, de itt meg is állok, és visszamegyek az elejére: „az utolsó napokban nehéz idők jönnek” – ezek az utolsó napok azok, amelyekben mi most élünk. „Nehéz idők”, más fordítások szerint „veszedelmes időszakok” jönnek. Sokan gondolhatják, hogyan lehetne ez még rosszabb, hiszen az elmúlt kétezer év is nehéz volt. De minél inkább közeledik ennek a korszaknak a vége, annál nehezebb lesz minden. Az elmúlt évszázadban a világ nagy megrázkódtatásokon esett át. Két világháború, félelem és rettegés a világban, annak réme, hogy az egész bolygót elpusztítjuk atomfegyverekkel. Az emberek mindig is világiasak voltak, de ez a világiasság mintha rakétasebességre kapcsolt volna az utóbbi időben. Nem ugrásszerűen történik ez, ezért folyamatosan hozzászokunk a világhoz, amelyben élünk. De ha egy kicsit végiggondoljuk, hogy milyen volt az élet akár csak negyven vagy ötven évvel ezelőtt, be kell látnunk, hogy az ördög aktívan végezte a munkáját. Egy emberöltővel korábban élt ember rá sem ismerne a világra, ahogyan az ma kinéz, és valószínűleg megrettenne attól, amit lát. Mert még a nem hívők is tudják a különbséget jó és gonosz között; és nagyon gyakran szeretnék a jót tenni, csak nincs hozzá erejük. Az ember evett a jó és a rossz tudásának a fájáról – tehát ezzel a megkülönböztető képességgel születünk.

„Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők jönnek. Az emberek ugyanis **önzök** lesznek” – soha korábban nem voltak az emberek ennyire önzők. Ha valaki önző volt, szégyellhette magát, mert mindenki tudta, hogy az önzés rossz dolog. A világ viszont éjjel-nappal azt hirdeti ma, hogy olyan önző legyél, amennyire csak tudsz; hiszen ha te nem törődsz magaddal, akkor ki fog? Amerikában van egy olyan újság is, amelynek az a címe, hogy Self (Én). Néhány évvel ezelőtt még csak People (Emberek) magazin volt, általában az emberre koncentrált tehát, azután kijött egy másik, Us (Mi) címmel, amelyik mivelünk, az emberiségnek csak egy részével foglalkozik. Utána pedig: Self – tehát csak én.

„Az emberek önzők, **pénzt szeretők** lesznek” – talán elég ennyit mondani, más fordítások szerint **pénzsóvárok, kapzsik** – soha nem elégednek meg, és mindig egyre több pénzt akarnak. És nem csak pénzt akarnak, hanem mindent, ami nekik nincs, folyamatosan csábítja őket a társadalom, hogy még több és több dolgot akarjanak. Amerikában van egy szólás: „keeping up with the Joneses” – azaz figyelni kell, hogy nekünk is meglegyen mindaz, ami a szomszédnak. Átbámulunk a kerítésen, nézzük, a másiknak mije van, és ha nekünk valami nincs, akkor irigyen vágyakozni kezdünk utána.

Az emberek „**dicsekvők, gőgösek**”, vagy néhány fordítás szerint **büszkék** lesznek. De hisz az emberek mindig is büszkék voltak, nem igaz? Ám ez az utolsó néhány évtized teljesen új szintre emelte a büszkeséget. Mondok egy példát. Emlékszem, pár éve sportversenyt néztem a tévében, de itt is láttam focimérkőzéseket; ezek mind jól képzett sportolók, és amikor rúgnak egy gólt, teljesen megőrülnek. Lekapják magukról az inget és a fejük fölé lengetik. Nem tudom, hogyan ünnepeltek az európai focimérkőzéseken negyven évvel ezelőtt, de fogadok, hogy ezt nem csinálták. Hadd mondjam el, mit csináltak Amerikában. Negyven évvel ezelőtt, ha volt egy sportesemény – és ez jellemző volt a társadalomra is – a sportolók szerénynek igyekeztek maradni. Nem vonták magukra a figyelmet, csak visszamentek az alapvonalhoz. Ha táncikálni kezdtek volna, a trikójukat lengetve, a nézők, sőt a saját csapatuk is lehurrogta volna őket, mondván, micsoda dicsekvő majom ez? De most, minél büszkébb vagy magadra, annál jobban éljeneznek. Szerezz magadnak még nagyobb dicsőséget! Dicsérd magad, így kell ezt!

„**Kevélyek, káromkodók**” – mely utóbbit **istenkáromló**nak is lehet fordítani. Tehát az emberek nem csak sokféle dolgot gyaláznak, hanem szent dolgokat is káromolnak. Régebben még a nem hívőkben is volt tisztelet a szent dolgok iránt. Ma minél jobban káromlod az Istent, annál nagyobb sikerre számíthatsz.

„**Szüleik iránt engedetlenek**” – Miért nem tudják manapság, hogyan kell gyereket nevelni? Amerikában egyszerűen elvesztették azt a képességet, hogyan kell a gyerekeket engedelmességre nevelni. Négy-öt éves korukra a gyerekek uralkodnak a háznál. A szülők pedig félnek a gyerekek érzelmi kitöréseitől, haragjától, és mindent megadnak nekik, amit csak kérnek, mert attól félnek, hogy a gyerekeik boldogtalanok lesznek.

Hat dolgot említettünk a 2Tim 3-ból, ez csak a harmada az ott felsoroltaknak, mivel tizenhét dologról ír ott az Ige. Tehát 6 + 6 + 6 dolog. Más szavakkal, az utolsó napok végéhez közeledünk, és a világ egyre inkább az ördög jellemvonásait ölti magára.

A következő: „**hálátlanok**” – Az emberekkel sok jó történik. Úgy tűnik, hogy ahogy a világ egyre romlottabb lesz, az emberek egyre kevésbé lesznek hálásak azért, amijük van, vagy a jó dolgokért, amik történtek velük. Panaszkodnak, ha nem minden a legújabb, ami van nekik.

„**Szentségtelenek, szeretetlenek**” – ez utóbbi azt jelenti, hogy nincs meg az emberekben a magától értetődő szeretet, kedvesség. Szeretni manapság ugyanis csak testi értelemben lehet; a szeretetteljes kedvesség elhalványul a világból. Az Úr említette Máténál, hogy a szeretet sokakban meghidegült.

„**Kérlelhetetlenek (engesztelhetetlenek), rágalmazók**” – **rosszindulatú pletykálók** (angolból) – úgy tűnik, az emberek odavannak azért, hogy halljanak valami rossz hírt másokról, akár igaz, akár nem. Amerikában egyenesen üzletág épült a pletykák terjesztésére. Vannak újságok, amelyek mindenféle történetet találnak ki ismert emberekről, és lehet is tudni, hogy ezek valójában nem igazak. Gyakran be is perelik a hírességek az újságot emiatt, amely milliós büntetést fizethet; mégis folytatják, mert még az időnkénti pénzbírságokkal együtt is kifizetődő a hazugságok terjesztése. Köztudott, hogy hazugságot írnak, de annál inkább veszik és olvassák. „**Rágalmazók**” – rosszindulatú pletykálók.

„Mértéketlenek” (önmegettartóztatás nélkül valók – angolból, önkontroll nélküliek – görög)

Szeretnék erről mondani valamit. Olyan társadalomban élünk, amely minden korlátot levetett magáról. Sohasem volt korábban ennyi alkoholista, ennyi drogfüggő, olyan sok ember, aki szerencsejáték-függő. Különösen a következőt szeretném megemlíteni: a világi társadalomban robbanásszerűen megnőtt a pornográfia. És ez annyira alattomos. Valaki ihat, de mégsem válik alkoholistává. Valaki kipróbálhatja a szerencsejátékot, de aztán otthagyja, bár függővé is lehet válni. De azoknak az embereknek, akik pornót kezdenek nézni, ez a dolog horogra akad a testükben.

Nagyon is tisztában vagyok ezzel a mai időkben, mert azt gondolom, korábban egy kissé naiv voltam. Én nem vagyok egy kifejezetten számítógéphez értő, de bárki, akinek hozzáférése van az Internethez, tudja, hogy ez a pornográfia árad az emberre és csábítja őt éjjel és nappal. És gyakran csak egy egérekattintásnyira van az embertől.

A készítőik pedig nagyon ravaszak; olyan weboldalakat csinálnak, amelyek látszólag valami másról szólnak. Például, az Egyesült Államokban, az elnök abban az épületben él, amelyet Fehér Háznak (White House) hívnak. Úgyhogy tegyük fel, valamit meg akarsz tudni az elnökről, például, hogy milyen az „élet a Fehér Házban”. És begépeled: „whitehouse.com”; ez pedig egyenesen egy pornóoldalra vezet. És hirtelen ott van a szemed előtt.

Ezek az emberek tudják, hogy ennek függőjévé lehet válni. Amikor valaki elkezd nézni, először ingyenes. És ez olyan, mintha szellemi horgok lennének az ember testében, és egyre inkább függőséget okoz. Végül az ingyenes pornográfia nem lesz elég az ember számára, és akkor elkezd fizetni érte; a statisztika szerint egyesek havonta \$1000-t is kiadnak, csak azért, hogy pornográfiát nézhessenek.

Hadd osszak meg veletek egy bizonyágtételt, valamiről, ami nemrég történt. Van egy férfitestvérünk M-ben, és a következőt vettük észre. Tudtuk, hogy vannak bizonyos problémái; tudtuk, hogy egy ideje problémái vannak a házasságában, és élete szinte minden területén. Végül kiköltözött a házából, és egy másik nővel kezdett kapcsolatot. Nem járt az alkalmainkra; többször megpróbáltunk beszélni vele, de ő kerülte a velünk való találkozást. Elkezdtünk érte folyamatosan imádkozni. Egy este pedig, amikor éppen az imaórán voltunk, és imádkoztunk érte és a családjáért, egyszer csak bejött a feleségével. Azt mondta, „olyan gyengének érzem magam, de itt vagyok. Akarom, hogy más legyen az életem.”

Elkezdtünk vele gyakran találkozni, ő és a felesége pedig egy másik házaspárral kezdett lelkipozó beszélgetéseket. Közülünk néhányan külön találkoztunk vele, hogy kiderítsük, hogyan is jutott ide. Tíz évvel ezelőtt kezdett pornót nézni; legelőször szinte véletlenül történt. És senki sem tudott róla – aztán folytatta tovább.

Tudjátok, az a helyzet, hogy bemész a szobádba, ahol van egy számítógép, és te egyedül vagy ott. Nem ugyanolyan, mintha be kellene menned egy üzletbe, és ott az eladónak pénzt kellene adnod, és a szemébe kellene nézned, hanem az otthonod észrevétlenségében egyedül nézheted, és azt gondolhatod, sohasem fog senki rájönni.

Azért beszélek erről ilyen sokat most, mert félek nem beszélni róla. Valószínűleg vannak ebben a teremben is olyanok, akiknek szükséges ezt hallaniuk. És valakinek szükséges a figyelmeztetés, hogy mi származhat ebből.

Nos, ez a testvér, egyre többet nézett ilyeneket. Először nem lehetett megmondani az életében, mert tudta, hogyan kell viselkedni. Még járt az alkalmakra, énekelte az énekeket,

viszonylag normális családi életet élt, de a szíve egyre és egyre távolabb került az Úrtól. Mert a valóságban az Úr elleni lázadásban élt. Végül pedig elhagyta a családját. Megpróbált visszajönni, de kapcsolata lett azzal a nővel. Elmondta nekünk, hogy ezt a kapcsolatot megszakította, de aztán bizonyos jelek azt mutatták, hogy nem ez volt a helyzet. Amikor rákérdeztünk, azt mondta, „úgy érzem, horgok vannak a testemben, és még azt sem tudom nektek mondani, hogy akarom, hogy ezek eltávolíttassanak.” Mi pedig azt mondtuk neki, „Testvér, számodra az az egyetlen út, hogy megtérj ebből a bűnből.” A férfitestvérek akkor készültek vidékre utazni, és azt mondtuk neki, „három nap múlva szombat este lesz, és ha akkorra megtértél, akkor gyere oda hozzánk, de ha nem, akkor át fogunk adni téged a sátánnak, épp úgy, ahogy az első Korinthusi levélben van.”

Sokan mondhatják, „hogyan lehettek ilyen szeretetlenek?” De a szeretetlenség az lenne, ha nem adnánk őt át a sátánnak. Mert amíg ezt nem tesszük meg, addig neki bizonyos védelme van a Krisztus Testében. De ha a Test, amely itt a földön van, a Fej akarátát teszi, aki a mennyben van, akkor a valóságban ez megtörtént. A sátán gyűlöli az Úr népét. Gyűlöli azokat, akik győztesek, és gyűlöli azokat, akiket a bűn megkötöz. És azt keresi, hogy tönkretegyen – ami remélhetőleg a bűnből való megtérésre vezeti az embert.

Nos, ebben a mi esetünkben, a feleségem egy héttel ezelőtt küldött nekem egy email-t, mióta itt vagyok, és azt írta, hogy ez a testvér eljött a férfitestvérekhez, és azt mondta, „mit kell tennem, hogy megtérjek?” És múlt vasárnap eljött, ahol ott volt minden testvér, és megvallotta, hogy megtért a bűnből. A felesége visszafogadta; mi pedig nagyon óvatosan figyeljük, várjuk, hogy az Úr az igazi helyreállító munkát elvégezze benne.

Hadd mondjam még el az utolsó hat jellemzőt a 3. versben, és azután befejezem ezt a témát.

„Kegyetlenek”. Amikor tinédzser voltam, sohasem gondoltam volna, hogy a társadalom ilyen erőszakossá válhat.

„A jónak nem kedvelői, árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői.”

Nos, mi köze van ennek mihozzánk? Mi nem ennek a világnak a királyságához tartozunk, hanem mi Isten királyságának vagyunk a polgárai. Az ellenség azonban mindent elkövet, hogy téged és engem megállítson abban, hogy felnövekedjünk, amit pedig gyakran felhasznál, az a mi hústestünk. Amikor Ádámban elbuktunk, akkor a hústestnek buktunk el, és a bűn vett lakozást a testünkben. Az ellenség tehát mindig azt keresi, hogy felkavarja a kívánságot, ami a testünkben van. Ahogyan pedig a körülöttünk lévő világ minél inkább romlottá válik, annál nagyobb a valószínűsége annak, hogy minket is magával von. Mert mi nem ebből a világból valók vagyunk, de ebben a világban élünk. A sátán pedig felhasználja a világot; ez nemcsak az ő saját királysága, ami fölött ő uralkodik, hanem ezt a szférát ki akarja terjeszteni, hogy befedje az egész földet.

Figyeljete most, ami ezt a pornográfiát és egyéb dolgokat illeti. Azt mondod magadban, „ez csak engem érint, lehet, hogy ez bűn, de ez magánügy, ez csak rám és az Úrra tartozik, nem érinti a férfi- és nőtestvéreket. De ha ezt mondod, akkor nem helyesen viszonyulsz a Testhez; mi ugyanis mindannyian bemeztünk egy Szellem által a Krisztus Testébe. Ami egyikünket

érinti, az mindannyinkat érinti. Tehát ha valamilyen tisztátalan dolgot ragadunk meg, még akkor is, ha senki más nem tud róla, kihat Krisztus egész Testére.

Memphisben ez a dolog nemcsak ezt a férfitestvért érintette. A gyerekeinek nem volt otthon apjuk, és lázadóvá kezdtek válni, és voltak más tinédzser fiúk is, akik a lázadás felé hajoltak. Ma sokaknak van ez a kis telefonjuk, és van olyan köztük, amelynek kis képernyője van. Ezek a fiatalok pedig pornográfiát is le tudnak tölteni a telefonjukra, és akkor megmutatják a barátaiknak, „nézd csak.” És senki sem tudta, hogy ez történik.

A sátán gyűlöli Jézus Krisztus Gyülekezetét, és az a vágya, hogy hogyan állíthatná meg a Gyülekezet növekedését. Ennek pedig a legegyszerűbb módja, hogy megfertőzi a Gyülekezetet világi kívánságokkal. Ha ez megtörtént veled is, és itt nem csak a pornográfiára gondolkodok, hanem bármelyik más dologra is, amit megemlítettem, tudod mit a legbölcsebb dolog tenni? Hadd mondjam el, hogy a sátán mit nem akar, hogy tegyél. Nem akarja, hogy a világosságra hozd. Azt mondja, „rendben van így, a vér ezt megtisztítja, de ha a hívők is megtudják, akkor ők azt fogják majd rólad gondolni, hogy egy senki vagy, csak tartsd meg magadban.”

De figyeljük meg, mit ír János az első levelében, 1. rész, 9. vers: „ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól.”

Mi a különbség, hogy megbocsátotta bűneidet, és megtisztít minden hamisságtól? Sokan mondják, „hát ez nem ugyanaz a dolog?” A bűn az, amit elkövettél, de a hamisság az a szíved állapota. Amikor pedig olyat teszünk, amit nem kellene, például pornót nézek, vagy ilyesmi, akkor felfedtük magunkat, azaz nem vagyunk többé befedezve. Mert Jézus védelme alatt vagyunk, de ha ilyen tisztátalan dolgokat teszünk, akkor lázadásban vagyunk. Olyan ez, mintha kilépnénk az Úr befedezése alól életünk egy területén; és még ha az Úr vére meg is tisztít attól a bűntől, hajlamosak vagyunk újra megtenni azt, mert nem lettünk teljesen helyreállítva a tisztaság állapotára. Ezt mondja a Tituszhoz írt levélben, 2,14: **„Aki önmagát adta miérettünk, hogy megváltson minket minden hamisságtól, és tisztítson önmagának kiváltképpen való népet, jócselekedetekre igyekezőt.”** Újra itt van a két dolog, „megváltott minden hamisságtól, megbocsátott minden bűnt”, ezt a vér cselekszi meg számunkra, és „megtisztít Önmagának”.

Ha a drága vér megmosott minket, akkor nem vagyunk megtisztulva? Nem. Mert a szív, amely azt a dolgot tette, nem állt még helyre teljesen, hogy az Úr uralma alá jöjjön egészen.

Nézzük meg a Jakab 5,16-ot: **„Valljátok meg bűneiteket egymásnak és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok.”** Amikor megvallasz valamit, akkor azt a világosságra hozod. A sötétség nem tud a világosságban élni. Amikor megvallod azokat a dolgokat, akkor helyreállsz a Krisztus Testével, az Úrral, és a világosság megtöri annak a sötétségnek az erejét. Akkor meggyógyulhatsz. Mert amikor van valami, ami elválaszt engem az Úrtól, akkor az olyan, mint egy betegség. Én pedig azt akarom, hogy az Úrral és a testvérekkel való kapcsolatom minden téren egészséges legyen.

ApCsel. 19-ben, amikor a Szent Szellem valóságosan munkálkodott Efézusban, és az emberek komolyan az Úrhoz tértek, a 18. versben olvassuk: **„És sokan a hívők közül eljönnek vala, megvallván és megjelentvén cselekedeteiket.”** Azt gondolhatnánk, hogy itt azokról van szó,

akik akkor jutottak hitre és megvallották bűneiket. Nem, hanem sokan, akik már hívők voltak, hittek Krisztusban, akiket megmosott a vér, megkapták a Szent Szellemet, de voltak bizonyos dolgok, amiket magukkal hoztak, bizonyos praktikák. Lehet, hogy azt gondolták, ez nem bánt meg senkit, csak engem. De amikor az Úr erősnek mutatta meg ott magát, akkor bátorságot nyertek, és elkezdték felfedni, leleplezni ezeket a dolgokat. Megvallották a szenteknek, a világosságra hozták, és szabadok lettek.

Bölcsnek kell lennünk ebben. A Zsidók 12,1 beszél a bűnről, ami olyan könnyen megkönyékez minket, „félretéve minden akadályt és a megkönyékező bűnt” (a bűnt, amibe oly könnyen belegabalyodunk – angolból). Hogyan tudjuk a versenyt kitartással futni, ha akadályoz, amibe belegabalyodtunk? Főleg, ha ezek közül van, ami csapdába is ejtett téged. A sátán tudja, hogyan használja a test kívánságát, mint csapdát. Hogyan tehetjük félre ezeket az akadályozó gabalyodásokat? Úgy, hogy a világosságra hozzuk, megvalljuk őket, megtérünk belőlük, és az Úr hatalmas szabadító! Megszabadulhatunk. Emlékeztek a testvérré, aki azt mondta, „nem is vagyok biztos benne, hogy ezeket a horgokat el akarom távolítani”. De most már biztos benne, hogy el akarja ezeket távolítani.

Bölcsnek kell tehát lennünk ebben. Vannak dolgok, amiket nem kell megvallanunk minden férfi- és nőtestvér előtt; vannak dolgok, amelyeket egy vagy két testvérnek vallhatunk csak meg. Ez történt nem olyan régen. Ott voltam azon a hétvégén, amikor a férfitestvérekkel elutaztunk, és sokat beszéltünk a pornográfia problémájáról; attól tartottunk ugyanis, ez úgy terjed, mint a rák a testben. „Amíg az emberek aludtak, az ellenség ezt tette”. Amikor szünet volt, egy fiatalember jött oda hozzám, és azt mondta: „el kell mondanom neked valamit”. Azt mondta, „kétszer, háromszor, amikor a számítógépet használtam, nem álltam ellene a kísértésnek, és rákattintottam néhány pornóvideóra. Csak kétszer, háromszor történt ez meg, de annak a világosságában, amiről most szó volt, félek nem megvallani.” Azt mondtam neki, „ó, ezt nagyon bölcsen tetted, mert tudom, hogy a sátán azt súgja: *ne mondd el senkinek, azt fogják gondolni, hogy egy senki vagy*, és nem ismerik fel, hogy mi mindannyian ugyanolyanok vagyunk. Azt mondtam neki, „rendben, testvér, hívjunk ide még valakit”, és találtam egy érett testvért, megosztottuk egymással ezt a dolgot, azután mind a hárman az Úrhoz fordultunk, és azt mondtuk: „Urunk, a testvérünk világosságra hozta ezt. Ahogy a szavad mondja, tisztítsd meg őt minden hamisságtól, tisztítsd meg őt a Te szavad szerint, gyógyítsd meg őt, Uram, szabadítsd meg ettől a csapdától! Köszönjük az Úr Jézus nevében, és Uram, a Jézus nevében megköttözzük ezt a gonoszt, hogy ne végezhesen további romboló munkát a mi testvérünk életében.” Ez volt a vége, és szinte érezni lehetett, hogy lemegy rólunk a nyomás. Pedig ez még nem is vált gyakorlattá, függősséggé; azt is mondhatta volna, hogy „számomra ez még nem probléma, látom, hogy meg kell vallaniuk azoknak, akiknek ez probléma”. De milyen bölcs dolog a sötétséget világosságra hozni!

Még egy dolog a világgal kapcsolatban. Jakab keresztyénekhez szól, 4,4: **„Parázna férfiak és asszonyok, nem tudjátok-e, hogy a világ barátsága ellenségeskedés az Istennel?”** Nekünk nem kell paráznáknak lennünk. Az Úr szeplőtelen, tiszta menyasszonyának kell lennünk. Ne szeressétek e világot, és azt, ami e világban van! Legyünk tisztában azzal, hogy mi van a világban. Mert most történik az, hogy a dolgok egyre rosszabbak lesznek, még több csapda lesz, az ellenség még több stratégiát vet be, hogy testies kívánságok csábításának engedjük át magunkat. Ne hagyjuk, hogy így legyen.